

her er sket. Nu mener jeg imidlertid, at der ikke er andet at gøre end at behandle Gennemskæringen ved Hvide Sande, ligesom man i adskillige Hundrede Aar har behandlet Rundetaarn, at lade den blive staaende. Der er neppe nogen Anledning til at skride ind, men der er kun Anledning til at holde et saadant Løb inde i Ringkøbing Fjord aabent, at den allernødvendigste Besejling af Fiskerfartøjer kan finde Sted, hvad der neppe vil medføre nogen stor Bekostning, og i øvrigt lade det vise sig, hvorledes Udviklingen ved Havets vældige Magt vil forme sig. Derom kan endnu ingen sige noget med Sikkerhed. Maaske viser det sig mindre farligt, end jeg og adskillige andre have anset det for, men nogen Fare er der utvivlsomt, og navnlig er den en Fare for alle dem, der bo ved den sydligste Del af Ringkøbing Fjord, eller hvis Jorder grænse dertil. Men ogsaa i saa Henseende maa man afvente, hvad der sker. Enten vi ved faste Værker skulde begrænse Kanalen paa de respektive Sider, eller vi skulde lukke Løbet, vilde der kræves meget betydelige Summer, for ikke at tale om de vældige Summer, der skulde til, hvis man tænker paa nogen Sinde at foretage en Beskyttelse ved Moler, der skulde nærme sig til Havneanlæg. Det vilde blive mange Millioner, der da vilde blive Tale om. Men jeg kan, som sagt, ikke se rettere, end at vi maa lade de Forhold udvikle sig, som de bedst kunne.

Sabroe: Det vil være nødvendigt baade for mig og adskillige andre Medlemmer her i Salen at fremdrage en Række Forhold, der ere passerede, siden vi sidst vare samlede; Forhold, som i tidligere Tid kunde optage Dagspressen. Og Grunden til, at mange af disse Forhold maa behandles her, er den, at Folketingssalen og Landstingssalen egentlig ere de eneste Steder, hvor der er Ytringsfrihed. En Række af Bøder og Domme, der er overgaaet forskellige Blade i militære Sager, viser, at der ikke her i Landet mere er den samme Frihed som tidligere. Jeg ser, at General Arendrup i Aarhus har udtalt sin stærkeste Misforføjelse med den Behandling, der bliver Militæret til Del i Pressen og ganske særlig den socialdemokratiske Del af samme. Hvis General Arendrup havde været Officer i Aarhus i 1870 eller 1880, vilde han have udtalt sin stærkeste Misforføjelse med den Holdning, som det daværende Regeringsorgan i Aarhus den Gang indtog overfor Militæret. Den Gang raadede der langt

stærkere Ytringsfrihed her i Landet, og der var langt flere Forsvarere i Pressen end nu til at paatale de Overgreb, som fandt Sted overfor den menige Mand. Nu finde Paatale og Kritik sjældent Sted. Pressen, ogsaa den Presse, som jeg er knyttet til, maa ofte, selv om den ved, at den har Retten paa sin Side, ikke alene være varsom, men helt afholde sig fra at føre berettiget Kritik frem.

General Arendrup og andre Officerer have ikke Ret til at beklage sig, thi den Kritik, der er kommen frem i Pressen, har baade været meget maadeholden i sin Form, og den har ikke givet Udtryk for alle de mange alvorlige Klager, der kunde fremsættes. Det forekommer mig, at f. Eks. den Stilling, Pressen i Almindelighed — Pressen fra anden Side end Socialdemokratiet — har taget til de oprørende Misbrug af Magten, som ere foregaaede i Løbet af saa mange Aar overfor menige Soldater, viser med tilstrækkelig Tydelighed, at fra den Side kan man ikke vente nogen Tilslutning til noget som helst Angreb, nogen Art af Paatale, hvor haard, hvor urimelig end den Uret, den enkelte har begaaet, i Virkeligheden er. Det er beklageligt, at i dette Land synes det at høre med til Konservatismen, at alle Uretfærdigheder, alle Overgreb, alle Vilkaarligheder, enten det er i den militære eller den civile Administration, enten det drejer sig om Soldater, Varetægtsarrestanter, om gamle, syge eller Børn, blive fra den Side forsvaret paa den stærkeste mulige Maade, naar den demokratiske Presse paataler slet Administration, Vilkaarlighed og Raahed. Konservatismens Formaal i dette Land er ikke alene at søge at tillempe Fremskridtene efter de Interesser, som Overklasserne have, men Konservatismen stiller sig op som Forsvarer for alt, hvad der foregaaer af Uretfærdighed. I saa Henseende adskiller den danske Presse, Højrepressen, sig fra den Presse, som Konservatismen besidder i andre Lande, blandt andet i vort Naboland Sverige. Det er ikke sjældent i den svenske konservative Presse at finde en meget alvorlig Kritik fremsat endog i meget stærke Udtryk af Embedsmænd og Bureaukratisme, af Overgreb baade i det militære og i det civile Liv. Og et Land, som hyppig er blevet nævnt som et, vi kunde lære noget af, England, har i hvert Fald en konservativ Presse, som staar langt over den danske, der egentlig kun er en ren og skær Sensationspresse, hvis Journalister ikke synes at have anden Opgave end den at gøre